

Arrest

nr. 166 790 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 maart 2014 legt de verwerende partij de eerste verzoekende partij een inreisverbod op. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*“Aan mevrouw,
Naam, voornaam: S., B.
geboortedatum: [...]]
nationaliteit: Mongolie*

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 30.12.2013

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

X In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

X 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.12.2013, aan betrokkene betekend op 30.12.2013

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 22.10.2013."

1.2. Eveneens op 4 maart 2014 legt de verwerende partij de derde verzoekende partij een inreisverbod op. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*"Naam, voornaam: E., U.
geboortedatum: [...]
nationaliteit: Mongolie*

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 30.12.2013

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

X In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

X 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.12.2013, aan betrokkene betekend op 30.12.2013

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 22.10.2013."

2. Over de rechtspleging

Aangezien tweede verzoekende partij U.E. thans meerderjarig is geworden wordt zij geacht het beroep verder te zetten in eigen naam.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpen verzoekers op, “schending van artikel 74/11, §1 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 3, punt 7) richtlijn 2008/115/EG, juncto artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen, de motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

Verzoekers betogen als volgt:

“2.1.1. Schending van het aangevoerde middel doordat de bestreden beslissing voorhoudt dat wanneer geen uitvoeringstermijn wordt toegestaan, het opgelegde inreisverbod automatisch/van rechtswege een duur van 3 jaar heeft.

Artikel 74/11 Vw. bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4”.

(eigen onderlijning)

Artikel 74/11 Vw. bepaalt dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk is, misschien zelfs wenselijk.

Artikel 74/11 §1, al. 1 Vw. stelt uitdrukkelijk dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

De bestreden beslissing kiest voor de maximale duur van 3 jaar. De bestreden beslissing kiest aldus voor het meest ongunstige geval, en motiveert dit als volgt:

“In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

X 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.12.2013, aan betrokkene betekend op 30.12.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten,. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 22.10.2013”.

Uit de motivering blijkt dat de niet naleving van de terugkeerverplichting de reden is dat er geen termijn werd toegestaan in het Bevel het grondgebied te verlaten. Kortom, omdat verzoekers voordien niet op eigen initiatief zijn vertrokken bij de vorige bevelen en zelfs een aanvraag 9bis hebben ingediend, moet hen nu verbod opgelegd worden terug te keren gedurende een maximale termijn.

De bestreden beslissing legt niet uit waarom een termijn van 3 jaar wordt opgelegd. De vaststelling dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, en zelfs een aanvraag 9bis Vw. heeft ingediend, verantwoord mogelijks een beslissing tot terugleiding of een beslissing tot opsluiting (repatriëring), doch kan niet in redelijkheid verantwoord worden waarom het inreisverbod (dat pas relevant is na de terugkeer), een maximale termijn moet duren.

Het indienen van een aanvraag 9bis Vw. is trouwens een mogelijkheid die voorzien wordt in de wet. Het valt niet in te zien dat het gebruik van een wettelijke mogelijkheid een sanctie zou verantwoorden.

Eigenlijk lijkt de beslissing gewoon aan te nemen dat het niet spontaan verlaten van het grondgebied, een sanctie verantwoord waarbij betrokkene een maximaal verbod krijgt op terugkomst.

Door ervan uit te gaan dat bij gebrek een termijn voor uitvoering van het bevel, automatisch een inreisverbod van 3 jaar moet worden opgelegd, voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe aan artikel 74/11 §1 Vw., minstens wordt de bepaling van de wet geschonden.

In een gelijkaardige zaak vernietigde Uw Raad het bevel met inreisverbod zeggende (RvV 27 februari 2013, nr. 97.002, T.Vreemd. 2013, 246):

“De overheid legt onmiddellijk de maximumtermijn op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid Vw.”

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort worden of opgeheven indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T.Vreemd. 2013, 247):

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen genomen zijn bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt, nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat de DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

(eigen onderlijning)

Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond.”

3.2. In de nota met opmerkingen wordt het volgende gesteld:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 74/11, §1, tweede lid, bepaling waarop het inreisverbod steunt, als volgt luidt:

“ De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Het inreisverbod werd opgelegd, omdat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan haar terugkeerverplichting. Verzoekers gaan er derhalve verkeerdelijk van uit dat “uit de motivering blijkt dat de niet naleving van de terugkeerverplichting de reden is dat er geen termijn werd toegestaan in het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Het middel faalt in feite waar zij stellen als zou enkel worden gemotiveerd waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Vooreerst wijst verwerende partij er op dat er ten aanzien van hen geen bevel werd uitgevaardigd die geen termijn zou voorzien om het grondgebied te verlaten. Het bevel d.d. 16 december 2013 geeft hen immers een termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij laat bovendien gelden dat de motivering aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten tot een andere beslissing behoort, zijnde de bijlage 13.

De invulling van de duur van het inreisverbod behoort overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. De wet legt geen enkele parameter op voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod. De wet bepaalt niet in welke gevallen een maximumduur van drie jaar kan worden opgelegd. De wet bepaalt enkel in welke gevallen een maximumduur van 5 jaar kan worden opgelegd, wat te meer bevestigt dat het niet de bedoeling van de Europese regelgever was – artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de Europese regelgeving – om afbreuk te doen aan de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij om een maximumduur van 3 jaar voor het inreisverbod op te leggen.

De wet staat verwerende partij niet in de weg om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen, indien geen elementen aanwezig zijn die een kortere duur opdringen.

Gezien verzoekers geen enkel concreet element aanvoeren dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen, en waartegenover het feit dat zij het grondgebied gedurende drie jaar niet kunnen betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, tonen zij niet aan dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een maximumduur op te leggen.

Verzoekers kunnen bovendien niet dienstig voorhouden als zou op automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar worden opgelegd gezien in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat de hun houding aan de grondslag ligt van het inreisverbod van 3 jaar, waarbij de aandacht wordt gevestigd op het feit dat zij niet voldeden aan hun terugkeerverplichting gezien zij geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 16.12.2013, dat hen op 30.12.2013 werd betekend.

Verzoekers gaan er verkeerdelijk van uit dat het inreisverbod wordt opgelegd als sanctie omdat zij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend.

Met het verwijzen naar het indienen van die aanvraag, maakt verwerende partij duidelijk dat verzoekers nog geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Zij hebben integendeel op 22 oktober 2013 nog een aanvraag ingediend, wat het voorgaande enkel bevestigt.

Verzoekers kunnen zich daarenboven niet rechtstreeks beroepen op de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, aangezien die Richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde bij Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom er een inreisverbod opgelegd wordt. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekers die motieven kennen, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

3.4. Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. *Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.*

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

3.5. Verzoekers verwijzen naar artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin gesteld wordt dat er bij het bepalen van de duur van een inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden. Kernpunt van verzoekers' betoog is dat de bestreden beslissingen niet uitleggen waarom wordt geopteerd voor een termijn van drie jaar voor het inreisverbod. Zij specificeren dat wat er dienaangaande kan worden gelezen in de bestreden beslissingen niet afdoende is, aangezien het niet spontaan verlaten van het grondgebied geen "sanctie" van een inreisverbod voor een maximale termijn van drie jaar kan verantwoorden, net zo min als de verwijzing naar een aanvraag die werd ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.6. Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

3.7. Zoals verzoekers terecht opwerpen kunnen de motieven *“Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.12.2013, aan betrokkene betekend op 30.12.2013 Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 22.10.2013”*, die in de bestreden beslissingen kunnen worden gelezen, niet worden beschouwd als een motivering wat de duur van het inreisverbod betreft. De vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering, meer bepaald het op 16 december 2013 gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, niet werd uitgevoerd vormt overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd. De vaststelling dat verzoekers na dat bevel om het grondgebied te verlaten geen verdere stappen hebben ondernomen om het grondgebied te verlaten, houdt niets anders in dan de vaststelling dat zij niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden weerhouden als een motivering die de duur van het inreisverbod betreft. De loutere vaststelling dat verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend, betreft slechts een administratieve vaststelling doch houdt geen verband met een in artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde specifieke omstandigheid van het geval (cf. RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.231 en 234.233). Zoals verzoekers terecht opmerken is het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet verboden voor een vreemdeling die op illegale wijze op het grondgebied verblijft en kan het aanwenden van deze mogelijkheid dan ook geen *“sanctie”* met zich meebrengen in de vorm van een inreisverbod voor een duur van drie jaar.

3.8. Verzoekers kunnen dan ook worden gevolgd in hun betoog dat gelet op het gestelde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de motivering van de bestreden beslissingen niet afdoende is voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3.9. Het gestelde in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan het voormelde. Verwerende partij kan een materiële vergissing in het verzoekschrift waarbij wordt verwezen naar het ontbreken van een termijn voor de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten in plaats van naar een termijn van drie jaar voor het inreisverbod omwille van het niet naleven van de terugkeerverplichting niet gaan aangrijpen om het middel als niet ernstig te bestempelen. Immers kan na de bewuste passage in het verzoekschrift duidelijk het volgende worden gelezen: *“De bestreden beslissing legt niet uit waarom een termijn van 3 jaar wordt opgelegd. De vaststelling dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, en zelfs een aanvraag 9bis Vw. heeft ingediend, verantwoord mogelijks een beslissing tot terugleiding of een beslissing tot opsluiting (repatriëring), doch kan niet in redelijkheid verantwoorden waarom het inreisverbod (dat pas relevant is na de terugkeer), een maximale termijn moet duren”*. Voor zover uit het verweer *“Het inreisverbod werd opgelegd, omdat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan haar terugkeerverplichting. Verzoekers gaan er derhalve verkeerdelijk van uit dat “uit de motivering blijkt dat de niet naleving van de terugkeerverplichting de reden is dat er geen termijn werd toegestaan in het bevel om het grondgebied te verlaten”* moet worden

begrepen dat het niet voldaan zijn aan de terugkeerverplichting een motivering vormt voor het inreisverbod doch niet voor de duur ervan, dient de Raad op te werpen dat wat verder nog kan worden gelezen in de bestreden beslissingen, met name het niet ondernemen van stappen voor het vrijwillig verlaten van het Schengengebied, op hetzelfde neerkomt en dat een verwijzing naar een aanvraag 9bis geen uitstaans heeft met het gestelde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij benadrukt vervolgens haar discretionaire bevoegdheid voor het bepalen van de duur van het inreisverbod. Deze kan niet worden ontkend maar ontslaat haar niet van de verplichting dienaangaande afdoende te motiveren, quod non in casu. Verwerende partij is voorts van oordeel dat de wet haar toelaat om een inreisverbod van drie jaar op te leggen indien er geen elementen zijn die een kortere duur opdringen doch dit gaat uit van de verkeerde premisse dat een inreisverbod voor drie jaar gegeven wordt, behoudens elementen die een kortere duur verantwoorden. Immers legt de wetgever de verwerende partij op om voor elk inreisverbod de duur te bepalen, rekening houdend met de specifieke omstandigheden. Verwerende partij stelt verder dat verzoekers geen elementen aanbrengen die haar niet zouden toelaten een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Echter, op die manier legt de verwerende partij een verplichting die op haar rust, met name afdoende motiveren waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, bij de vreemdeling, die zou moeten aantonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd. Verwerende partij betoogt voorts tevergeefs dat er geen sprake is van een automatisme bij het opleggen van een termijn van drie jaar indien er een inreisverbod wordt opgelegd omwille van het niet voldoen aan de terugkeerverplichting omdat verzoekers' "*houding*" wordt beteugeld, die bestaat in het geen gevolg te hebben gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Verder kan de verwerende partij een eventuele foute keuze in woordgebruik door de verzoekende partijen die gewag maken van de "*sanctie*" die hen wordt opgelegd in de vorm van een inreisverbod niet dienstig aanwenden om het middel als niet ernstig te bestempelen. De Raad herhaalt ten slotte dat zelfs wanneer een beslissing formeel is gemotiveerd en de verzoekende partij aldus de motieven kent, die verzoekende partij dan nog kritiek kan uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA